

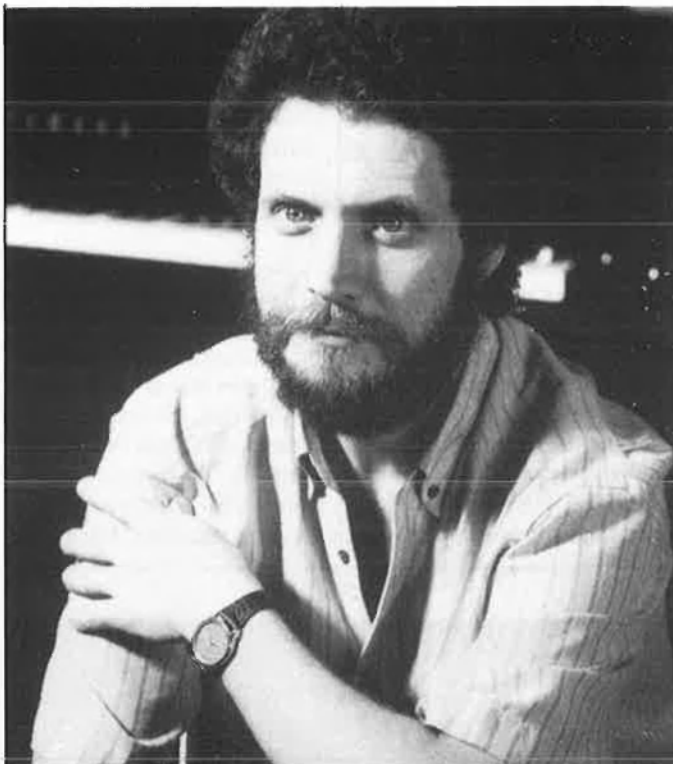
Manel Camp, en viu

Arranjador i director musical d'un bon grapat d'artistes catalans, el músic manresà, Manel Camp, acaba de presentar el seu cinquè disc en solitari, *Viu*.

Viu, és fruit d'un interessant matrimoni artístic, tridimensional podríem dir-ne, on tenen cabuda la imatge, la música i la paraula. Com va dir Vicenç Villatoro el vespre de la presentació del disc, «els matrimonis que funcionen, funcionen també per separat. Les dues persones han de ser interessants, perquè el matrimoni no ha de ser un amagatall de coixeses». I en aquest cas, indubtablement, funciona: només cal sentir la música de les pintures de Salvador Alibau o veure els colors de la música de Manel Camp.

—Tot va començar amb una exposició de l'Alibau, que em va agradar molt. Es veu que ell havia sentit la meua música i la trobava molt interessant. Em va proposar que fes un acompanyament musical per a la seva exposició. Però al final vam fer una altra cosa: vaig triar sis quadros d'aquella exposició i vaig elaborar uns mínims esquemes previs inspirant-me sobretot en els colors d'aquelles obres. De tota manera, pràcticament tot és improvisació, sense cap tipus d'arranjaments posteriors ni retocs ni res. Tal com va quedar ho vaig deixar. A més, va ser molt curiós, perquè el dia que ho vam fer tenia un botó que podia tocar amb el peu i d'aquesta manera podia avisar els tècnics perquè il·luminessin aquest o aquell quadre. Estic molt satisfet de l'experiència i de com va quedar.

—Fent referència al títol del disc, ¿com veus la música

Aquest és un treball on es reivindica la música en viu.

JAUME ARTIGAS

ca en viu al país?

—Justament aquesta va ser una de les raons que vaig tenir per posar-li aquest nom. A part que té un component molt important d'improvisació, també és com una mica de reivindicació de la música en viu. La cançó que dóna títol al disc va ser enregistrada en directe. La situació és molt dolenta: només molt de tant en tant tens l'oportunitat de tocar i llavors t'ho jugues tot a una carta. Es valora més el que fas aquell dia que no pas el treball, que fa tanta gent en aquest país, d'assaig, de composició, d'investigació... No hi ha llocs per tocar. La professió musical està cada vegada pitjor. I, en

canvi, hi ha fenòmens com aquesta moda de l'interès per l'òpera, que fa cinc anys era considerada com només per unes élites, o fins i tot, una cosa més aviat «carca». En això es demostra com pot influir la política en el desenvolupament cultural d'un país. En canvi, hi ha molta gent important que està fent música des de fa anys que no tenen cabuda en les poques plataformes que hi ha, tipus festivals de tardor o olimpíada cultural.

—¿Penses, per tant, que la teua música tampoc no té prou difusió?

—¡Home, pots comptar! Els tres primers discos me'ls vaig pagar jo. A partir de l'*Escàndols*, el meu mànager

i un amic han muntat una casa discogràfica, Origen, per donar sortida a una sèrie de músics que no solen interessar a les grans cases discogràfiques. Un altre problema és que ara mateix no hi ha cap emissora que programi habitualment un tipus de música on hi càpiga això. Aquesta casa discogràfica traurà música creativa catalana més o menys a remolc del jazz, però també amb més influències. Això val també per a la meua música, perquè em diuen que no és ni jazz, ni clàssic, ni música d'avantguarda: és molt difícil d'etiquetar. Això encara en dificulta més la difusió. Aquesta música és precisament la que ara està recollint Origen.

—Tens un grup que es diu *Xarops*, ¿no?

—Ja no. Ara fa dos o tres anys que vaig decidir fer piano sol i acústic. Vam començar amb un trio, vam gravar un disc, *Primer viatge*, el 1985. El 1986 vam muntar el quartet que es deia *Xarops*. Vam anar al festival de jazz de Barcelona, de Madrid, de Sant Sebastià... Després em vaig cansar de la dinàmica del jazz electrificat, amb uns condicionants comercials. M'hi sentia com collat... Ara tinc més llibertat, puc anar tant cap al cantó més jazzista, com cap al cantó més popular. Concretament estic treballant en un duet de piano acústic amb el Kitflus i anem fent actuacions esporàdiques per anar coneixent-nos. En això hi tinc molta il·lusió.

Ramón Montón